

se domáhá touto žalobou přisouzení náhrady škody, nikoliv však zrušení usnesení valných hromad akciové společnosti. Ostatně i tu jest podotknouti, že by se ustanovení § 83 b) j. n. mohlo týkati jen třetí žalované akciové společnosti S., nikoliv však obou ostatních žalovaných, neboť ono ustanovení nemluví o sporech mezi členy akciové společnosti. Právem proto dospěl rekursní soud k úsudku, že tu není předpokladů pro příslušnost podle § 83 b) j. n. Tím ovšem byla také vyřízena námitka místní nepřislušnosti, neboť z jiného důvodu uplatňována nebyla.

Čís. 10278.

Tím, že žalobce opomenul při prvním roku navrhnouti, by proti nedostavivšímu se žalovanému byl vydán rozsudek pro zmeškání, nenastal klid řízení. Nevstoupil-li žalovaný po celé řízení v první stoličce do jednání, nebylo závady, by žalobce nenavrl při posledním ústním jednání proti němu vydání rozsudku pro zmeškání.

(Rozh. ze dne 27. října 1930, Rv I 1204/29).

Josef P. a Ladislav P. byli žalováni, by zaplatili zažalovanou pohledávku rukou společnou a nerozdílnou. K žalobě byl ustanoven rok k ústnímu jednání na 15. prosinec 1928. Žalovaný Ladislav P. se k němu nedostavil, ani neposlal zástupce. Žalobce navrhl, by byl vydán rozsudek ve smyslu žalobního návrhu, ne výslovně rozsudek pro zmeškání. Jednání bylo odročeno a k příštému jednání na 29. prosinec 1928 byl obeslán i Ladislav P., dostavil se, ale nejednal. K dalším dvěma ústním jednáním byl obeslán, ale nedostavil se. Při posledním ústním jednání navrhl žalobce proti němu vydání rozsudku pro zmeškání. **P r v ý s o u d** návrhu tomu vyhověl a odsoudil ho podle § 396 c. ř. s. podle žalobního návrhu. **O d v o l a c í s o u d** napadený rozsudek potvrdil. **D ů v o d y:** Odvolatel vytýká, že se nedostavil k prvnímu jednání ze dne 15. prosince 1928, že žalobce nevyvodil z toho důsledky a nenavrl vynesení rozsudku pro zmeškání, ač jen při onom roku to bylo možné, a, an tak neučinil, že nastal klid řízení. Odvolatel však přehlíží, že žalobce navrhl při prvním jednání dne 15. prosince 1928, k němuž se žalovaný Ladislav P. nedostavil, ač byl řádně obeslán, vynesení rozsudku podle žalobní prosby, že první soudce při tomto jednání nekonstatoval, že se žalovaný Ladislav P. nedostavil, a k odročenému jednání na 29. prosinec 1928 předvolal obě strany, a také k jednání dne 29. prosince 1928 žalovaný Ladislav P. se dostavil, při tomto jednání byl připuštěn důkaz výslechem stran, a pokračování ustanoveno na 21. ledna 1929; k tomuto jednání se Ladislav P. opět nedostavil a byl proto vyzván, by se dostavil jako strana na 7. února 1929; k tomuto jednání se zase nedostavil a žalobce navrhl vynesení rozsudku pro zmeškání, o kterémžto návrhu první soudce v rozsudku rozhodl a to v důvodech, a návrhu vyhověl. Poněvadž žalobce při prvním ústním jednání nenavrl vynesení rozsudku pro zmeškání proti Ladislavu P-ovi, žalovanému, první soudce ani nekonstatoval

při tomto jednání, 15. prosince 1929, že se žalovaný Ladislav P. nedostavil, naopak tohoto žalovaného k dalšímu jednání ještě volal jako stranu, jest zřejmo, že i žalobce i první soudce považovali oba žalované za spolčníky v rozepři podle § 14 c. ř. s. Proto nebyl prohlášen klid řízení, hledíc k ustanovení § 402 c. ř. s. aniž učiněn návrh na vynesení rozsudku pro zmeškání. Teprve při posledním ústním jednání žalobce tento návrh podle § 396 c. ř. s. učinil, ano společenství v rozepři podle § 14 c. ř. s. podle provedených důkazů bylo pochybným. První soudce odůvodnil v rozsudku, že žalovaný Josef P. žalobci nic nedluhuje, že zboží bylo dodáno jen žalovanému Ladislavu P-ovi, který také ve sporu proti žalobnímu nároku nic nenamítal, když se k jednání 29. prosince 1928 dostavil. Jest proto závazek žalovaného Ladislava P-a k zaplacení zažalované pohledávky prokázán výsledky důkazů v první stolici provedených, a proto nejde v podstatě proti žalovanému Ladislavu P-ovi o rozsudek pro zmeškání v pravém slova smyslu, třebaže i první soudce v důvodech rozsudku poukazoval na ustanovení § 396 c. ř. s., jenž se v hlavě rozsudku ani slovem nezmínil o návrhu na vynesení rozsudku pro zmeškání. Poněvadž žalobce i první soudce žalované považovali za spolčníky v rozepři podle § 14 c. ř. s., nebyl prohlášen klid řízení, a to právem podle ustanovení § 402 c. ř. s. Byl proto návrh žalující strany na vynesení rozsudku pro zmeškání při posledním ústním jednání oprávněný po stránce formální, když již společenství v rozepři podle § 14 c. ř. s. objevilo se býti neodůvodněným.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Ladislav P. tvrdil v odvolání a tvrdí i v dovolání, že tím, že žalobce opomenul navrhnouti při prvním jednání, by proti němu byl vydán rozsudek pro zmeškání, nastal mezi ním a žalobcem klid řízení. Tento názor není správný, neboť návrh na vydání rozsudku byl učiněn. Klid předpokládá srovnalou vůli obou stran, která může býti projevena výslovně (§ 168 c. ř. s.) nebo mlčky tím, že se ani ta ani ona strana nedostaví k roku o ústním jednání (§§ 170 a 133 druhý odstavec c. ř. s.). V souzeném případě se nestalo ani to ani ono. Nemůže tedy býti řeči o tom, že klid nastal. Dovolatel se brání proti rozsudku pro zmeškání vydanému na návrh při posledním ústním jednání. Uplatňuje tudíž výtku, že rozsudek neměl býti vydán na tak vadném podkladě, který tvrdí. Uplatňuje tudíž vlastně vadu řízení podle § 503 čís. 2 c. ř. s., spočívající na nesprávném právním názoru prvního soudu na podmínky vydání rozsudku pro zmeškání podle § 442 c. ř. s. Proto jest dovolací návrh správný. Jelikož dovolatel nevstoupil po celé řízení v první stolici do jednání, nebylo závady, by žalobce nenavrhl při posledním ústním jednání proti němu vydání rozsudku pro zmeškání. První soud právem tomu návrhu vyhověl. Odvolací soud pak právem nevyhověl odvolání, opřenému sice formálně o nesprávné právní posouzení věci, ve skutečnosti však o vadu řízení.